

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 555/2014

12.06.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.С., због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката С.Т., поднетом против првонајних пресуда Основног суда у Врању К 736/13 од 03.06.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 2651/13 од 03.03.2014. године, у седници већа одржаној 12.06.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 736/13 од 03.06.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 2651/13 од 03.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 736/13 од 03.06.2013. године окривљени А.С. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три месеца.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 3.000,00 динара, у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећени С.М. ради остварења имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 2651/13 од 03.03.2014. године поводом жалбе окривљеног А.С., преиначена је пресуда Основног суда у Врању К 736/13 од 03.06.2013. године, којом је окривљени оглашен кривим за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, само у делу одлуке о казни, тако што га је Апелациони суд за извршено наведено кривично дело осудио на новчану казну у одређеном износу од 200.000,00 динара коју је дужан платити у року од три месеца, по правноснажности пресуде, а у противном наведена казна ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док је жалба окривљеног

одбијена као неоснована и потврђена пресуда Основног суда у Врању К 736/13 од 03.06.2013. године, у непреиначеном делу.

Бранилац окривљеног А.С., адвокат С.Т., у смислу члана 483. ЗКП-а, поднео је захтев за заштиту законитости, против наведених правноснажних пресуда, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање другом већу или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног А.С. ослободити од одговорности јер није учинио дело („које му се приватном тужбом“) ставља на терет.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/2011), нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Бранилац окривљеног А.С. у захтеву наводи да је током редовног кривичног поступка повређен закон, јер биће кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ треба да садржи озбиљну претњу, као битан елемент кривичног дела, која је опасна и пододна да изазове страх код оштећеног, а како такве претње, према ставу одбране, нема, то радња окривљеног А.С. нема битна обележја кривичног дела угрожавање сигурности.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе у захтеву за заштиту законитости, којима се суштински правноснажне пресуде побијају због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП-а, оцењује као неосноване, налазећи да је првостепени суд након што је на главном претресу извео доказе, на утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон налазећи да радње окривљеног А.С. имају карактер и квалитет озбиљне претње, те да се у радњама окривљеног, наведеним у изреци пресуде, стичу сва битна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката С.Т., се такође указује да се побијане правноснажне пресуде заснивају на исказима службених лица - радника МУП-а који су пружили асистенцију судским извршитељима, а у смислу члана 178. став 1. и 3. ЗКП-а („Службени гласник РС“, бр. 58/04 ... 76/10) није дозвољено заснивање пресуде на сведочењу припадника МУП-а, тако да су њихови искази морали бити издвојени из списка предмета, а што није учињено, тако да је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП-а.

И ове наводе у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване, с`обзиром на то да су наведени сведоци - радници МУП-а, у редовном кривичном поступку саслушани о чињеницама и околностима везаним за догађање на лицу места приликом поступања судског извршитеља у поступку принудне наплате, што свакако не представља недозвољени доказ тако да током редовног кривичног поступка није учињена наведена битна повреда одредаба кривичног поступка, сада прописана у члану 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а.

Осим тога, ова повреда је од стране одбране истицана и у поступку по редовном правном леку, те Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда, у којима оцењује да је иста неоснована, на те разлоге упућује, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП-а.

У вези навода у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног да је изрека пресуде контрадикторна са образложењем пресуде, којима се, без изричитог означавања, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП-а, те везано за наводе захтева да суд није правилно ценио исказе саслушаних сведока и сведока оштећеног, да су се окривљени и оштећени налазили на дистанци од преко 5м и да полиција није имала никакву интервенцију ... којима се, без изричитог означавања, указује на повреду одредбе из члана 440. ЗКП-а, односно на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није одлучивао јер одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а повреда наведених одредби није предвиђена као разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

За председника већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.